

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.847 van 25 april 2000
in de zaak A. 85.095/VII-18.673.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. MULENDA,
kantoor houdende te LUIK,
rue Lamarck 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 29 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, waarbij verzoeker op 3 mei 1999 een bericht van aangetekende zending heeft ontvangen;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker die verschijnt in persoon, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 28 november 1998 in België aankomt en zich op 30 november 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 februari 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Overwegende dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 februari 1999 als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 6 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. REKIK loco Mr. DE VIRON.

Betrokkene, die stelde de Angolese nationaliteit te bezitten en uit de provincie Cabinda te zijn, verklaarde dat hij sedert december 1995 lid zou zijn van het 'FLEC-FAC' (Frente De Libertação Do Enclave De Cabinda - Forças Armadas De Cabinda) in de cel Amilcar Cabral (Tchiowa). Hij zou sedert juli 1996 de functie van verantwoordelijke voor de clandestiene propaganda hebben uitgeoefend. In oktober 1997 zou betrokkene zijn opgepakt in de straten van Tchiowa door de nationale politie. Hij zou gedurende drie uren op het politiestation in de wijk Oneca zijn geslagen en ondervraagd over zijn lidmaatschap van het FLEC-FAC en tenslotte zonder meer zijn vrijgelaten. In juni 1998 zou de FLEC-FAC-cel Amilcar Cabral een petitie hebben gelanceerd, gericht aan de gouverneur, Amaro Tati, als protest tegen de vernielingen door de 'MPLA' (Movimento Popular De Libertação De Angola) in Mayombe. Op deze petitie zou nooit een reactie zijn gekomen. Betrokkene zou op 27 september 1998 een eredienst hebben bijgewoond in de kerk Maria Pia, opgedragen aan de slachtoffers van de oorlog in Cabinda. De kerkdienst zou zijn geleid door pastoor Jorge Casimiro Congo. Na afloop van de eredienst zouden vier voor betrokkene onbekende leden van zijn cel, die eveneens de mis zouden hebben bijgewoond, door de politie zijn gearresteerd. Op 8 november 1998 zou de politie betrokkene hebben willen arresteren omdat hij zou zijn gesignaleerd in de mis op 27 september 1998. Betrokkene zou echter erin zijn geslaagd te ontsnappen, maar zijn vader, P. B., zou zijn geslagen en meegenomen omdat hij zou hebben geweigerd de verblijfplaats van betrokkene te onthullen. Betrokkene zou naar een vriend, N., in de wijk Jica zijn gevlucht. 's Anderendaags zou hij zich te voet met de vrachtwagen naar Muanda (ex-Zaire) hebben begeven, om vervolgens met een vrachtwagen naar Kinshasa (ex-Zaire) te reizen, alwaar hij op 12 november 1998 bij zijn tante, P. B., zou zijn aangekomen.

Betrokkenes tante zou de nodige regelingen hebben getroffen opdat hij het land zou kunnen verlaten. Op 27 november 1998 zou betrokkene per vliegtuig vanuit Ndjili, onder begeleiding van een voor betrokkene onbekende passeur, rechtstreeks naar België zijn gereisd, alwaar hij 's anderendaags zou zijn aangekomen. Op 30 november 1998 vroeg betrokkene asiel aan in België.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels omtrent betrokkenes vermeende Cabindese afkomst. Zo blijkt

heel duidelijk uit het verhoor van het Commissariaat-generaal, dat betrokkene de hoofdstad van Cabinda, Tchiowa, onjuist situeert (en meer bepaald beweert hij in strijd met de werkelijkheid dat Tchiowa niet aan de kust is gelegen); kent hij buiten Tchiowa geen andere steden in Cabinda en beweert hij onterecht dat de stedelijke centra Cacongo en Belize dorpen zouden zijn; is hij niet in staat Cacongo en Belize te situeren; weet hij evenmin waar Necuto zich precies situeert (en beweert hij meer bepaald in strijd met de werkelijkheid dat dit een district is nabij de grens met Congo-Brazzaville); heeft hij nog nooit van Landana gehoord, kent hij geen enkele Cabindese rivier en beweert hij verkeerdelijk dat Jorge Casimiro Congo de bisschop van Cabinda zou zijn (cfr. vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, algemene geografische kaarten van Cabinda, UNHCR Refworld februari 1998 - Country Information en Amnesty International, april 1998, 'Angola : extrajudicial executions and torture in Cabinda'). Verder bestaan er enstige twijfels omtrent betrokkenes vermeende lidmaatschap van het FLEC-FAC. Zo blijkt betrokkene niet te weten waar het militaire hoofdkwartier van de FLEC-FAC zich bevindt en blijkt hij evenmin een juiste beschrijving te kunnen geven van de opmaak van de lidkaarten van zijn partij (cfr. vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt).

Daarenboven zijn de feiten waarvan betrokkene melding maakt - met name een arbitraire arrestatie en opsluiting gedurende drie uren in een politiestation en een ontsnapping nadat de politie hem zocht omdat hij een eredienst had bijgewoond, opgedragen aan de Cabindese slachtoffers van het geweld in de provincie - onvoldoende ernstig, om in geval van terugkeer naar zijn land te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging. Betrokkene verklaart overigens uitdrukkelijk met betrekking tot zijn arrestatie in oktober 1997 te zijn vrijgelaten op bevel van de adjunct-chef bij gebrek aan bewijs van zijn lidmaatschap van het FLEC-FAC. Verder houdt het bijwonen van een eredienst voor de slachtoffers van het geweld in Cabinda geen bewijs in van lidmaatschap van het FLEC-FAC. Betrokkene verklaart uitdrukkelijk in dit verband dat de mis eveneens door niet-leden zou zijn bijgewoond en dat pastoor Casimiro zelf geen lid zou zijn van het FLEC-FAC. De door betrokkene voorgelegde Angolese identiteitskaart (met nummer 2715362, uitgereikt op 11 juli 1994) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van enig ander document ter zake, dat de controle van zijn reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van Meester Nimal geen ander element naar voor dat vermag de

weigeringsbeslissing van Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de uitvoering ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, doordat de bestreden beslissing vaststelt dat de asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria voorzien door artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, terwijl verzoeker heeft uitgelegd hoe hij een eerste maal werd gearresteerd en mishandeld door de politie en hoe de politie andermaal bij verzoekers huis is afgestapt en er zijn vader heeft gearresteerd, dat deze feiten wel degelijk beantwoorden aan het begrip vervolging in de zin van de Conventie van Genève, aangezien verzoeker een actief lid is van de FLEC;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat verzoekers Angolese nationaliteit alsook de gebeurtenissen die hij heeft beleefd in twijfel worden getrokken, terwijl verzoeker een Angolese identiteitskaart heeft voorgelegd waarvan de authenticiteit door de eerste verwerende partij niet wordt betwist, dat verzoeker een precies verslag heeft gegeven over zijn vervolging door de politie, zijn rol in de partij, zijn daden, en de arrestatie van vier partijleden heeft beschreven;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard in weerwil van het feit dat verzoeker verklaarde gearresteerd en mishandeld te zijn door de politiediensten, en dat zijn vader in zijn plaats werd gearresteerd, terwijl artikel 52 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren indien deze, hetzij bedrieglijk is, hetzij geen verband houdt met de

criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève;

Overwegende dat, wat het tweede middel betreft, de bestreden beslissing verzoekers Angolese nationaliteit niet betwist, maar wel diens Cabindese afkomst, op grond van verzoekers totaal gebrek aan geografische kennis met betrekking tot deze provincie; dat verzoeker evenmin een voldoende blijk van kennis gaf met betrekking tot de bisschop van Cabinda en met betrekking tot het FLEC-FAC, waarvan hij verklaart lid te zijn; dat op basis van deze gegevens op het eerste gezicht kon worden besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat, wat het eerste en het derde middel betreft, de asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard op basis van de vastgestelde bedrieglijkheid; dat op grond van deze bedrieglijkheid prima facie kon worden geconcludeerd tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de stelling dat de feiten die verzoeker aanvoert niet voldoende ernstig zouden zijn, bijkomstig van aard is;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vijftientwintig april
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.